

[Yvonne Hørløv Andersen]

Lovforslaget peger på et væsentligt punkt i den senere tids debat, nemlig: hvem har ansvaret for de ældre mennesker, som vi anbringer på plejehjem og andre institutioner? Som det er i dag, er det socialudvalget i kommunen, hvis det drejer sig om et kommunalt plejehjem, og det burde vel egentlig også være betryggende. Men hvordan varetager man det tilsyn, der skal foregå? Socialministeren nævnte i sin udredning heroppefra en undersøgelse, der snart er løbet til ende. I slutningen af denne måned kan vi høre noget om det og få at vide, hvorvidt det er nødvendigt at stramme kommunalbestyrelsens tilsynspligt, for det er kommunalbestyrelsen, der skal have denne pligt. Om man så vil gøre det til en fadderordning og sige, at et medlem af socialudvalget skal have tilsyn med den og den institution i samråd med det beboerråd, som er oprettet, hvis kommunalbestyrelsen ønsker at oprette beboerråd, må man se på. I øvrigt mener jeg ikke, det kan være amtet. Amtet har jo sine egne plejehjem, og dér må amtet udføre tilsynsvirksomheden.

Jeg er meget positiv over for sigtet i lovforslaget, men mener ligesom socialministeren, at der kan være god grund til at vente på resultatet af den undersøgelse, socialministeren har sat i gang, så vi ligesom på et bredere grundlag kan tage stilling til, hvordan vi skal stramme tilsynspligten, så vi får helt klart fastslået, hvem der har ansvaret.

Tove Jørgensen (DKP):

DKP er enig i intentionerne bag SFs forslag. Det er vores opfattelse, at tilsynet bør styrkes. Jeg vil lige sige, at jeg synes, det er lidt forkert, når hr. Tastesen siger, at der kan være tale om dobbeltadministration, for vi må ligesom skelne mellem to ting: hvem har ansvaret, og hvem har tilsynet? Det, der måske kan blive tale om her, er, at der kommer dobbelt kontrol med en svag gruppe borgeres rettigheder, og det kan aldrig være galt. Det, man skal overveje én gang til, er nok: er det den rigtige form for tilsyn, vi har, hvor det er den myndighed, der har ansvaret, der skal føre tilsyn med sig selv?

Vi er i hvert fald villige til at drøfte meget nøje, hvad der skal ske på dette område, men vi mener heller ikke, det er tilstrækkeligt, at vi forbedrer tilsynsmuligheden og tilsynsvirk-

somheden. Der må også mere indflydelse til for brugerne.

DKP foreslog i en dagsorden under forespørgselsdebatten den 7. december 1978, at der blev oprettet et institutionråd for beboere og pårørende, personale og administration i lighed med de lokale og centrale vejledende råd, der findes inden for åndssvageforsorgen i hvert fald indtil 1980. Det blev desværre dengang forhindret af en afværgedagsorden fra socialdemokratiet, men det glæder mig i dag at høre, at ministeren stadig er villig til at overveje indførelse af en form for institutionsråd, hvori de forskellige brugere vil være repræsenteret, for vi mener, det vil være en styrkelse af rådene.

Men vi mener også, at rådene bør have større kompetence, således at de får en indstillingsret i ansættelsessager. Vi mener, det er væsentligt, at beboerne har en form for indflydelse på, hvem det er, der er ansat på det plejehjem, hvor de bor. Det vil have betydning også for den måde, som personalet kan fungere på, at de ved, at beboerne har indflydelse på, hvem der er ansat dér. Det er selvfølgelig ikke sådan, at jeg mener, at beboerne skal kunne smide en ansat ud, fordi de på en eller anden måde skulle være utilfredse med en enkelt ting, men jeg har også så megen tiltro til et samlet beboerråd, hvor alle er repræsenteret, at det ikke ville blive tilfældet, men at der ville blive en seriøs drøftelse, hvis der skulle komme klager i den retning, også hvis det skulle føre til, at man anmodede om, at en person måtte holde op, fordi vedkommende ikke egnede sig til at have med plejehjemspatienter at gøre. Jeg mener, det er noget, man skal egne sig til. Det er noget, man skal lære, men man skal også have en bestemt holdning til ældre mennesker for at kunne varetage arbejdet tilfredsstillende. For noget, der ligesom har været inde i debatten, og som jeg synes har været meget væsentligt, er, at de ældre føler sig umyndiggjort, og det er det, vi på en eller anden måde meget stærkt må forsøge at komme til livs. Det gør vi ikke kun med det her. Det gøres også ved, som vi nævnte i vores dagsorden den 7. december 1978, at beboerne får større indflydelse på, hvad tøj de skal have på, og hvad der skal købes til dem. Og de skal have flere penge til rådighed i lomme penge, for det er for lidt, man giver dem i øjeblikket.